

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Martinem Bugajem, advokátem se sídlem Komenského 12/1, Bruntál, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Pankrác**, se sídlem Soudní 1, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2022, č. j. 11 A 44/2022-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Speciální pedagog (dále též „správní orgán“) uložil žalobci rozhodnutím ze dne 2. 5. 2022 nepodmíněný kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na čtyři dny s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Dle speciálního pedagoga žalobce porušil § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon o výkonu trestu“) tím, že aktivně využíval cvičební pomůcky nalezené dne 8. 12. 2021 v suterénu budovy věznice v místnosti č. 0.06, kdy klíčem od této místnosti disponoval pouze žalobce na základě jejich přenechání od jiného vězně. Žalobce se k této aktivitě doznal při své výpovědi dne 13. 12. 2021. Před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vyzval speciální pedagog zástupce žalobce opakovaně k vyjádření se ke shromážděným podkladům, na což nereagoval.

[2] Po vydání rozhodnutí zaslala žalovaná zástupci žalobce dne 2. 5. 2022 uvedené rozhodnutí spolu se sdělením, v němž jej požádala, aby v případě podání stížnosti proti

uloženému kázeňskému trestu zaslal odůvodnění stížnosti do 3 dnů od převzetí sdělení (doručené dne 16. 5. 2022). Zástupce podal dne 17. 5. 2022 stížnost, v níž toliko uvedl, že tuto odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Žalovaná zástupci žalobce přípisem z téhož dne sdělila, že trvá na odůvodnění stížnosti do 3 dnů, jak bylo stanoveno a že žádost o zaslání odůvodnění ve lhůtě 15 dnů tímto neakceptuje. Dne 25. 5. 2022 žalovaná vydala rozhodnutí, kterým stížnost jako nedůvodnou zamítla.

[3] Proti rozhodnutí o stížnosti podal žalobce žalobu. V ní zejména namítl, že žalovaná vydala rozhodnutí o stížnosti, aniž by vyčkala doplnění jejího odůvodnění. Ke sdělení o záměru doplnit odůvodnění stížnosti nelze nepřihlížet jen proto, že žalobce neuvedl, proč tak činí. Připomněl, že uložení trestu se týkalo otázky kázeňského prohřešku ze dne 8. 12. 2021. Vyčkání s vydáním rozhodnutí o 15 dní proto nemohlo být nikomu na újmu. Žalovaná mohla žalobci rovněž sdělit překážku, pro kterou nelze vyčkat s odůvodněním stížnosti. Měla mu poskytnout prostor pro efektivní obranu, jejíž součástí je právo odůvodnit opravný prostředek. Žalovaná si ani neověřila, zda bylo její sdělení o neakceptaci lhůty pro odůvodnění stížnosti doručeno zástupci žalobce. Rovněž měla žalobce podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád vyzvat k odstranění vad podání a poučit jej o následku jejich neodstranění.

II.

[4] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že pro řízení o kázeňských přestupcích neplatí část druhá až sedmá správního řádu. Žalovaná je však povinna dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů. Mimo jiné musí umožnit žalobci uplatňovat jeho práva, a to nejen formálně, ale především materiálně. Podle soudu však v posuzované věci ke zkrácení procesních práv žalobce nedošlo. Poukázal zejména na to, že žalobce v průběhu řízení rozhodné skutkové okolnosti, které byly základem pro vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, nijak nezpochybnil, k činnosti kladené mu k tíži se doznal a v podané stížnosti neuvedl žádné skutkové ani právní námitky, z nichž by bylo možné zjistit, v čem spočívá podle jeho názoru nesprávnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí. Jeho práva nebyla zkrácena do té míry, že by mu byla odeprána možnost náležité obrany. Soud v této souvislosti ověřil, že sdělení o nevyhovění návrhu na prodloužení lhůty k odůvodnění stížnosti bylo zástupci žalobce doručeno před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy má žalovaná povinnost rozhodnout o stížnosti do 5 pracovních dnů od jejího podání, pak podle něj nemá *ratio* požadavek, aby odůvodňovala nevyhovění návrhu na prodloužení lhůty pro doplnění odůvodnění stížnosti. Žalobce byl poučen o možnosti podat stížnost ve lhůtě 3 dnů i o tom, že podaná stížnost musí být odůvodněna. Rovněž byl poučen o možnosti přezkoumání rozhodnutí o stížnosti soudem.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost. Vytkl městskému soudu, že akt odůvodnění stížnosti bagatelizoval. Nestačí, že speciální pedagog zaslal jeho zmocněnci rozhodnutí spolu s požadavkem na odůvodnění případné stížnosti do 3 dnů. Podal-li zástupce stěžovatele stížnost, v níž vyjádřil úmysl doplnit odůvodnění do 15 dnů, měla mu žalovaná poskytnout dostatečný prostor na faktické obeznámení se s obsahem rozhodnutí o uložení kázeňského opatření, realizovat poradu se

pokračování

stěžovatelem, který se nachází ve větší vzdálenosti od jeho sídla, a konečně formulovat odpovídající reakci. Není přijatelné akceptovat upřednostnění rychlého rozhodnutí o stížnosti nad potřebou stěžovatele poradit se se svým zmocněncem a pečlivě sepsat odůvodnění stížnosti. Jakkoliv se o stížnosti podle zákona rozhoduje do 5 pracovních dnů od jejího podání, měl vzít městský soud v potaz, že od spáchání kázeňského přestupku do vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu uplynulo bezmála 5 měsíců. Je otázkou, zda za této situace bylo správné (sledující smysl opravného prostředku) o stížnosti stěžovatele rozhodovat po 6 pracovních dnech ode dne jejího podání, avizoval-li stěžovatel doplnění jejího odůvodnění ve lhůtě 15 dnů. Nadto bylo rozhodováno bez ústního jednání, a stěžovatel tak neměl možnost se k rozhodnutí vyjádřit. Tím, že žalovaná poskytla stěžovateli zcela minimální čas k odůvodnění stížnosti (ve srovnání s délkou trvání kázeňského řízení), zmařila jeho právo na obhajobu. Závěrem stěžovatel připomněl, že umístění do uzavřeného oddělení je výrazným zásahem do základních práv a svobod, a měly by proto být respektovány zásady řádného procesu, zejména právo na obhajobu. Toto právo městský soud nerespektoval. Stěžovatel proto navrhl zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Dle § 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu [o]dsouzený má právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci.

[10] Dle § 52 odst. 3 věty první zákona o výkonu trestu [o] stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby.

[11] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že i dle důvodové zprávy k zákonu o výkonu trestu „[s]myslem ukládání kázeňských trestů není další potrestání odsouzeného, ale především udržení pořádku a klidu ve věznici a motivace odsouzeného k pozitivnímu chování.“ Obdobně Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, uvedl, že „[k]ázeňské přestupky vězňů i ukládané tresty dosahují nižší intenzity než trestní sankce a jejich cílem je zajistit běžný pořádek a kázeň ve věznicích. Jednou z jejich hlavních funkcí je (negativní) motivace k plnění povinností stanovených právními předpisy a vnitřními řády, a to osobám, které byly již k omezení osobní svobody pravomocně odsouzeny řádným soudem.“ K tomu dodal, že „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.“

I přesto není pochyb o tom, že kázeňský trest uložený v souzené věci podléhá přezkumu soudem v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod (nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, bod 28).

[12] Ve věcech kázeňských přestupků správní soudy rozhodují v plné jurisdikci, což znamená, že provádějí plný přezkum nejen v otázkách právních, ale i skutkových (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1 As 99/2022-47). Mají pravomoc dokazováním nejen upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel, ale i možnost zjistit „nový“ skutkový stav (stále ovšem „jen“ takový, který v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. existoval v době rozhodování správního orgánu) jako podklad pro své rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, či ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26, č. 4243/2021 Sb. NSS, dále také srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Je tedy zajištěn plný přezkum právních otázek a není vyloučená možnost věc skutkově objasnit či pro nejasnosti zrušit. V rámci rozhodování správních soudů jsou přitom šetřena procesní práva účastníků řízení. V souzené věci však stěžovatel namísto jakéhokoli vyjádření se k meritu sporu (kázeňskému přestupku, jenž mu byl kladen za vinu), toliko brojí proti nesprávnému postupu žalované v řízení ve vztahu k podané neodůvodněné (blanketní) stížnosti.

[13] Z výše citovaných ustanovení zákona o výkonu trestu jasně vyplývá, že stížnost se podává do 3 dnů od oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Žalovaná pak má o stížnosti rozhodnout do 5 pracovních dnů od jejího podání. Řízení o uložení kázeňského trestu je přitom řízením založeným na udržování pořádku a bezpečnosti osob odsouzených za spáchání trestného činu. Je v něm kladen důraz na flexibilitu a rychlé navrácení prostředí do stavu bez páchaní kázeňských prohřešků. Za tímto účelem je vyloučena aplikace správního řádu (srov. § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu) a řízení není tak formalizováno. Aplikují se toliko základní zásady, kterých městský soud dbal (o tom i dále).

[14] V této souvislosti nelze pominout skutečnost, že adresáti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jsou osoby, které vykonávají trest odnětí svobody, neboť spáchaly společensky škodlivý čin. Jsou proto již citelně omezené na svých základních právech a svobodách a dodržování kázně se váže na výkon trestu odnětí svobody. V rámci výkonu tohoto trestu se na ně uplatní zásada humanity výkonu trestu a s ní spjatá ochrana lidské důstojnosti. Jejich naplňování vyžaduje i mechanismy vnějších kontrol výkonu trestu odnětí svobody. Právní řád tuto vnější kontrolu svěřuje v současnosti jednak státnímu zastupitelství (§ 78 zákona o výkonu trestu odnětí svobody) a jednak veřejnému ochránci práv (§ 1 odst. 3, 4 zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv). Ti proto dbají nad dodržováním zákonnosti výkonu trestu odnětí svobody. Stížnost proti uloženému kázeňskému trestu, i s ohledem na faktické vyloučení odkladného účinku, proto slouží spíše k rychlé notifikaci orgánů věznice o tom, že v souzené věci došlo k nezákonnosti. Plný nezávislý a nestranný přezkum má místo až v řízení před správními soudy, a to včetně možnosti rozvést své výtky či dokonce učinit nové (srov. bod [12] shora) nezávisle na správním řízení. Stížnost proto nelze považovat za jediný, natož primární, nástroj ke kontrole zákonnosti výkonu trestu odnětí svobody.

pokračování

[15] V souzené věci se stěžovatel ke spáchání kárného přestupku doznal. Na svou obhajobu toliko uvedl, že místnost s cvičebními pomůckami využíval minimálně a jeho čin se již nebude nikdy opakovat. Speciální pedagog pak opakovaně vyzýval zástupce stěžovatele k vyjádření se k věci před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu (sděleními ze dne 22. 12. 2021, ze dne 7. 1. 2022, ze dne 15. 2. 2022 a ze dne 15. 3. 2022). Stěžovatel, prostřednictvím svého zástupce, však na výzvy nereagoval. V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 2. 5. 2022, který vykonal ve dnech 26. 7. 2022 až 30. 7. 2022, byl stěžovatel výslovně poučen o možnosti podat stížnost, a to do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Nadto žalovaná ve sdělení z téhož dne (2. 5. 2022) výslovně uvedla, že žádá o zaslání odůvodnění případné stížnosti do 3 dnů od převzetí sdělení. Sdělení bylo zástupci stěžovatele odesláno téhož dne. Stížnost byla žalované doručena 17. 5. 2022, přičemž se v ní uvádí toliko, že ji stěžovatel „*odůvodní ve lhůtě patnácti dnů*“. K výše uvedenému žalovaná téhož dne adresovala do datové schránky zástupce stěžovatele informaci o tom, že trvá na odůvodnění podané stížnosti ve stanovené lhůtě 3 dnů a neakceptuje žádost o zaslání jejího odůvodnění ve lhůtě 15 dnů. O nedoplněné stížnosti rozhodla žalovaná dne 25. 5. 2022, přičemž jí do té doby nebylo adresováno žádné podání stěžovatele.

[16] Sdělení žalované, že nevyhovuje žádosti o prodloužení lhůty k odůvodnění stížnosti na pětinasobek, zcela odpovídalo formě a strohosti, kterou stěžovatel o toto prodloužení žádal. Stěžovatel v blanketní stížnosti netvrdil žádný důvod, pro který by měla žalovaná jeho stížnosti vyhovět, přičemž byl v řízení zastoupen advokátem (právním profesionálem), který si je jistě vědom důsledků pasivního přístupu v řízení a nutnosti, je-li něco žádáno, tuto žádost odůvodnit. Musel si tak být vědom, že jeho žádosti nemůže být bez dalšího vyhověno. Zvláště, byl-li předem informován o požadavku na odůvodnění případné stížnosti ve lhůtě 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.

[17] V této souvislosti je nutné zdůraznit, že zákon o výkonu trestu v § 52 jasně stanoví, že se stížnost podává ve lhůtě 3 dnů a rozhoduje se o ní ve lhůtě 5 pracovních dnů. V souzené věci navíc neměla odkladný účinek (nešlo o propadnutí věci). Kázeňské řízení ze strany speciálního pedagoga přitom probíhalo zcela standardně. Se stěžovatelem byl sepsán úřední záznam o podání vysvětlení (dne 13. 12. 2021) a téhož dne byl seznámen se záznamem o kázeňském přestupku, ve kterém mu bylo sděleno podezření ze spáchání kázeňského přestupku, který byl zjištěn při generální prohlídce dne 8. 12. 2021. Stěžovatel dne 21. 12. 2021 ve vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu uvedl, že si bere zmocněnce, Mgr. Bugaje. Ten však následně nijak nereagoval na sdělení speciálního pedagoga, v nichž byl opakovaně vyzýván k vyjádření se (viz bod [15] výše). Řízení tak svým zcela pasivním přístupem prodloužil řádově o měsíce. Následné kasační výtky stran toho, že řízení speciálnímu pedagogovi trvalo neúměrně dlouho, proto nelze považovat za relevantní, ba snad ani nemohou být s ohledem na popsanou pasivitu zástupce stěžovatele myšleny vážně. Naopak, speciální pedagog se snažil šetřit a zachovat práva stěžovatele v co největší míře, k čemuž mu poskytl i značný časový rámec. Zástupce stěžovatele tak měl dostatek prostoru seznámit se všemi podstatnými okolnostmi dané věci, a to zejména s ohledem na rozsah spisového materiálu a předmět sporu, jakož i délku rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, které obsahově vycházelo z listin jsoucích součástí správního spisu.

[18] Kázeňské trestání je trestáním prostým, založeným právě na akcentu na udržení pořádku a bezpečnosti v reálném čase. Kázeňské tresty, mají-li sledovat nápravu narušené bezpečnosti a pořádku, jakož i odrazení od dalších zásahů do tohoto žádoucího stavu ve věznici, nelze odkládat na úkor zajištění plných procesních práv, jako je tomu v řízení o uložení trestu odnětí svobody, pro který se výkon odnětí svobody nastupuje. Naopak, flexibilita a snížená formálnost s důrazem na krátké lhůty k oznámení možných vad řízení, sledují právě účel kázeňského trestání, vynucování kázně v reálném čase. Podání blanketní stížnosti s prostým oznámením lhůty pro její doplnění, proto zajisté, za nastalých skutkových okolností, nemohlo mít za následek automatické prodloužení lhůty k jejímu odůvodnění.

[19] Do dnešního dne nadto není patrné, co stěžovatel rozhodnutí o uložení kázeňského trestu (a na něj navazujícímu rozhodnutí o stížnosti) vytýká, v čem spatřuje jeho (jejich) nezákonnost. Namítá toliko vady procesní povahy vztahující se ke stížnosti, ty však za nastalých skutkových okolností nemohou mít vliv na zákonnost řízení a z něj vzešlého rozhodnutí. Stěžovatel měl dostatek času na poradu se svým zástupcem a seznámení se se spisovým materiálem. Žalovaná nepochybně, pokud nijak neodůvodněné „oznámení“ o prodloužení lhůty k odůvodnění stížnosti za dané skutkové situace neakceptovala, což se stěžovateli pokusila oznámit ještě týž den. Šetřila tak, v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 32/16, č. 345/2018 Sb., práva stěžovatele, přičemž k neakceptaci prodloužení lhůty se z povahy věci váže zájem na zachování bezpečnosti a pořádku ve věznici v reálném čase, který je v řízení o ukládání kázeňských trestů stěžejní. Stěžovatel totiž svým chováním, resp. procesní strategií, tento zájem ohrozil tím, že uložení trestu, bez jakékoliv materiální argumentace, svým záměrně pasivním přístupem odkládal řádově o měsíce. Jde proto o zcela jiné východisko (a za výrazně jiných skutkových okolností) pro vyhodnocení „oznámení“ o prodloužení lhůty k doplnění stížnosti, než jaké se nabízí v řízení o stížnosti dle § 143 trestního řádu (srov. výše uvedený náleze Ústavního soudu a judikaturu citovanou v nálezu ze dne 15. 2. 2022, sp. zn. III. ÚS 2934/21), na nějž odkazoval stěžovatel.

[20] Nadto, stížnost, není-li podána perfektní v reálném čase, může těžko, s ohledem na absenci odkladného účinku, ovlivnit výkon nezákonně uloženého kázeňského trestu. To si naopak lze při dodržení třídní lhůty představit, neboť i po zákonem stanovené lhůtě k jejímu podání by došlo k výkonu kázeňského trestu v reálném čase se zachováním jeho funkcí a ochraně veřejného zájmu na zachování pořádku a bezpečnosti, to vše při ctění možnosti vyjádřit se k uloženému trestu prostřednictvím stížnosti. Naopak, v případě neúměrného prodloužení řízení o další, zbytný, časový úsek, se funkce trestu vytrácí. S přibývajícím časem totiž eroduje působení trestu na pachatele, ale zároveň stále trvá stav narušení bezpečnosti a pořádku bez represe osoby, která ho způsobila. Nelze tedy hovořit ani o zachování (negativní) motivace k plnění povinností stanovených právními předpisy a vnitřními řády (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, č. 305/2021 Sb.) vězňům obecně, obzvláště v situaci neúměrně se prodlužujícího řízení, které má skončit zákonným rozhodnutím. Hrozí dokonce situace, že ve specifických případech nebude možné kázeňský trest vykonat, neboť pachatel již trest odnětí svobody vykoná.

pokračování

[21] Za nastalých skutkových okolností městský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaná, rozhodla-li o neodůvodněné stížnosti, nezatížila své rozhodnutí nezákonností. Městský soud správně uzavřel, že ke zkrácení procesních práv stěžovatele, které by vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí, v posuzované věci nedošlo. Stěžovatel v průběhu řízení rozhodné skutkové okolnosti, které byly základem pro vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, nijak nezpochybnil, k činnosti kladené mu k tíži se doznal a v podané stížnosti neuvedl žádné skutkové ani právní námitky, z nichž by bylo možné zjistit, v čem spočívá podle jeho názoru nesprávnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí. To neučinil ani v žalobě, ba ani v kasační stížnosti.

[22] Je pravda, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by informace o neakceptaci „oznámení“ o prodloužení lhůty k odůvodnění stížnosti byla zástupci stěžovatele doručena před vydáním rozhodnutí o stížnosti. Stěžovatel, potažmo jeho zástupce, však měli v řízení dostatečný časový prostor k řádné obhajobě, přičemž mu speciální pedagog poskytl nadstandardní přístup již v řízení před vydáním rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, kde jej (jeho zástupce) opakovaně vyzýval k vyjádření se ke shromážděným podkladům řízení. Svá práva pak mohl uplatnit i v řízení před městským soudem. „Oznámení“ o zaslání odůvodnění v patnáctidenní lhůtě, bez jakéhokoli bližšího důvodu pro toto pětinasobné prodloužení lhůty, navazovalo na pasivní přístup stěžovatele v řízení, kterým pozvolna, jeho prodlužováním, erodoval jeho smysl, jakož i funkci kázeňského trestání. Za této situace (s přihlédnutím ke všem výše uvedeným okolnostem dané věci) kasační soud nepovažuje velice strohé nevyhovění prodloužení lhůty a na to navazující vydání rozhodnutí o stížnosti za nezákonné. Závěry městského soudu o dodržení procesních záruk práva na obhajobu proto v posuzované věci obstojí.

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu